

Наопаки, тѣхното морално въоръжение растѣше и се усилваше всѣки денъ чрезъ вътрешното имъ единение въ мжката и безотрадната, и чрезъ волята имъ да уцѣлѣятъ въпрѣки всичко. Докато единъ народъ пази волята си за животъ, той запазва и моралната си сила, която струва много повече отъ всѣко друго оръжие. Тая воля и силата, която отъ нея изтича, бѣ камъкътъ за препѣване на победителитѣ, но тѣ не бѣха въ състояние да сторятъ нѣщо друго, освенъ да се препѣнатъ.

Нашиятъ народъ трудно събра силитѣ си, но все пакъ ги събра, защото е жизнеспособенъ и не му липсва воля за свободенъ животъ. Отъ година на година той се възправяше все по-здрави, докле дойде време да стѣпи на нозе и по смѣло да се огледа около себе си. Но коя бѣ силата му? Неговата собствена сила, колкото и да бѣ достатъчна, за да покаже въ нужда достоинството си и обичята къмъ родната земя, не бѣ достатъчна, за да се мѣри съ силното въоръжение на народитѣ победители. Българскиятъ народъ можеше да разчита само на своето право, но не и на оръжието си. А правото е божествено. Следователно, на Божията сила можеше да се осланя, за да бжде препасанъ съ сила и да върви изъ вѣренъ пѣтъ (Пс. 17, 33). И така, докато едни се хвалѣха съ колесници и коне, нашиятъ народъ се опираше на Божието имѣ. Ония се поколебаха и паднаха, а ние станахме и стоимъ (Пс. 19, 8—9).

Така е всѣкога. Които погазятъ правото и отрекатъ Бога, не могатъ да разчитатъ на своето въоръжение, колкото то и да е голѣмо. Свидетели сме, какъ колосалното по своитѣ размѣри и страхотното по своята сила въоръжение на държавитѣ, отрекли правото и Бога, се помита отъ якия духъ на морално въоръженитѣ народи. Духътъ побеждава, а духъ има тамъ, дето е живо съзнанието за правото на една кауза и дето не сж пресушени изворитѣ на смѣлия подвигъ, които изтичатъ отъ дълбокитѣ недра на вѣрата.

Да помнимъ тая поука на съвременната история и да възлагаме надеждитѣ си преди всичко на моралнитѣ сили и на духовното въоръжение на народа ни. Единенъ и сплотенъ народъ, съ вѣра въ Бога, съ воля за народностно съществуване, съ дейни нравствени сили — ето кое е най-здравото оръжие, за да запазимъ всички придобивки на нашето право. Само така ще бждемъ годни да държимъ въ здрава рѣка всички други срѣдства за национална и държавна самозащита.

Гражданино на обединена България, изпълни ли патриотичния си дългъ, записана ли облигация отъ заема за народната отбрана? Гласътъ на обединена България не трѣбва да бжде гласъ въ пустиня. Ти си правилъ кръвни жертви за нея — сега се искатъ отъ тебе само пари на заемъ.

Рускитѣ бѣжанци за нуждитѣ на освободенитѣ имъ братя въ Русия.

Въ освободената отъ большевишкия режимъ часть на Русия се чувствува извънредно голѣма нужда отъ много нѣща, но най-вече отъ богослужбени книги, икони и религиозна литература. Схващайки напълно тая въпиюща нужда, братята на руския манастиръ „Препод. Иовъ Почаевски“ въ село Владимирова (Словакия), както съобщаватъ сами тѣ въ своя органъ „Православная Русь“, взели грижата да приготвятъ такива книги и икони, като за целта се обърнали съ позивъ до всички прѣснати въ Европа руси — да ги подпомогнатъ въ туй свето дѣло.

Манастирското братство досега успѣло да отправи въ освободенитѣ области три пратки съ духовна книжнина и нѣколко пълни тѣла богослужбени книги, понеже единъ отъ манастирскитѣ братя не веднажъ вече билъ ходилъ на Изтокъ и влѣзълъ въ връзка съ окупационнитѣ германски военни власти, като създалъ условия за редовно изпращане на религиозни книги въ освободенитѣ области. Манастирътъ ималъ хубава печатница и получилъ благословение за печатане богослужбени книги отъ Високопреосвещения Германски и Берлински архиепископъ Серафимъ, който не преди много време посетилъ Братислава и взелъ подъ свое управление православнитѣ енории въ Словакия.

Най-напредъ Братството се наело да пригответи свещенъ антиминосъ, безъ който не може да се извърши св. Лутургия, изработило е за това хубаво клише и вече напечатало първитѣ антиминоси на коприненъ платъ, пожертванъ отъ една добра руския братиславчанка. Братството моли рускитѣ дами — които могатъ и умѣятъ — да бродиратъ и изпратятъ покровци за светитѣ Дарове, покривки за св. престолъ, свещенически облачения, а сжщо и платъ (коприненъ или атласенъ) за напечатване антиминоси, като обещава да имъ изпрати за споменъ по единъ отпечатанъ върху хартия антиминосъ, който може да се тури въ рамки и постави на иконостаса.

Сжщевременно Братството приготвявало на престолно св. Евангелие, часословъ, възкресенъ осмогласникъ, общъ миней, праздниченъ миней и краткъкъ богослужебенъ уставъ. То смѣта, че едно тѣло отъ 10—12 богослужбени книги ще струва 50 германски марки, и известява на дарителитѣ, че въ всѣка книга ще бжде написано името на пожертвувателя, който ще бжде уведоменъ въ коя църква ще се изпратятъ подаренитѣ отъ него богослужбени книги.

Парични помощи вече се получавали. Хартия за първата хиляда екземпляри отъ на престолното св. Евангелие, което щѣло да бжде отпечатано въ три хиляди екземпляри, била купена съ сумата отъ 1000 шв. франка, събрана въ Женева по почина на стария протопрезвитеръ о. Сергей Орловъ. Отъ Берлинъ сжщо обещали да изпратятъ известна сума за тая целъ. И Съюзътъ на Галиполскитѣ бойци въ Словакия открилъ подписка за събиране срѣдства, необходими на Почаевското Братство да издаде богослужбени книги, икони и религиозна литература за разпространение въ освободена Русия, и събраната сума вече изпратилъ по принадлежностъ. Руската женска организация „Сестринство св. княг. Олга“ въ Берлинъ сжщо така се е обърнала до Почаевското Братство съ писмо, въ което, като му съобщава, че е получила разрешение да събира помощъ за нуждитѣ на руското население на северъ и изтокъ отъ Смоленскъ и да придружава тая помощъ, моли го да ѝ изпраща колкото се може повече всѣ-

каква църковна литература, включително и такава, която е нужна за свещениците.

„Православная Русь“ (брой 19—20), като съобщава всичко това, обнародва и следния трогателен позив на „Сестринство св. княг. Олга“:

„Настъпи за насъ, братя и сестри, време не на думи, а на дѣла, не на размишления само за сѣдбинитѣ на нашата страна, но и на състрадание и любовъ къмъ живия неинъ народъ. Братята ни — православнитѣ руси, сега сѣ лишени отъ всичко въ мѣстността, по която шо-току е минала войната. Срѣдъ своитѣ родни пепелища, измръзнали и гладни, тѣ скитатъ и се влчатъ по пѣтищата, съ деца на рѣце, безъ покривъ и дреха. А студоветѣ вече настѣпиха... Нужно е по-скоро да имъ се помогне! Не за сълзи даже е време сега, понеже нѣма кога да плачемъ за човѣшкото нещастие, когато е нужно да подадемъ братска рѣка за помощъ.

Колкото и да сѣ скромни нашитѣ възможности, ние сме длѣжни всичко да направимъ, за да помогнемъ: и съ вещи, и съ срѣдства, и съ продукти, и съ всевъзможни предмети, които бихме могли да обърнемъ въ нѣща, нужни за населението, което е изгубило всичко.

Ние вече имаме пълното съдействие и съчувствие на германскитѣ власти, които организирватъ живота въ завзетитѣ отъ тѣхъ области. Събранитѣ нѣща ще бждатъ отнесени и разпредѣлени, отъ членоветѣ на самото Сестринство, на населението къмъ изтокъ отъ Смоленскъ. Паритѣ ще бждатъ обрнати въ лѣкарства и други необходими за населението предмети.

Отзовете се всички, дайте всичко, шо можете, помогнете на русина, който тѣй много е страдалъ. Сега става провѣрка на Вашата любовъ къмъ него...

Цѣлата наша тѣзгодишна коледна църковна помощъ получава изключително тая насока. Ние нѣма да уреждаме тая година нито елха, нито угошение на нашитѣ деца, — всичко, което съберемъ, ще го изпратимъ на ония деца — на нашитѣ деца въ роднитѣ градове и села.

Да устроимъ *православна зимна помощъ*. Всичко, което можемъ, което имаме не-необходимо намъ, а само украшаваше нашия животъ — да го пожертвуваме, за да спасимъ отъ студъ или болестъ макаръ едно дете... Да запалимъ нашата елха на Христа въ сърдцето на оня русинъ, на онова дете, на което ще подадемъ спасяващия живота му подарѣкъ.

Господи, Който се раждашъ въ свѣта срѣдъ кръвь, огнь и страдания човѣшки, благослови нашето дѣло!

Тѣй прѣснатитѣ по Европа руски бѣжанци бързатъ да се притекатъ въ помощъ на своитѣ братя, изтрѣгнати вече отъ болшевишкото робство.

П.

Данѣкоплатци, искате ли вашитѣ данѣци да не се увеличаватъ? Запишете колкото ви е възможно по-голъми суми за сегашния държавенъ заемъ.

Духовна оранъ и сѣитба.

Даннитѣ на св. Библия и свидетелството на древността едногласно твърдятъ, че нашиятъ Спасителъ, Господъ Исусъ Христосъ не само е проповѣдвалъ, но е и добротворилъ разнообразно и щедро чрезъ многобройнитѣ Си чудотворства. Това е заветъ и длѣгъ, който лежи въ основата на учението, живота и историята на св. Църква, която трѣбва не само да проповѣдва отъ амвона, но и да добротвори въ живота на чедата си, по примѣра на своя божественъ Основателъ. Най-добъръ изразъ за тази роля на родната Църква сѣ християнскитѣ братства и ученически дружества, кждето духовната оранъ и сѣитба на пастири и учители народни е голѣма и плодотворна. Обществениятъ показъ за тази дейность и бждно поощрение на това дѣло е празникътъ на християнската младежъ. При чествуването на този празникъ т. г. въ столицата, въ салона на св. Митрополия се състоя голѣмо и мило духовно празднество — на това празднество Негово Високопреосвещенство Софийскитѣ митрополитъ Стефанъ даде и сбигъ отчетъ за просвѣтната и добротворна дейность на православнитѣ ученически дружества въ епархията. Предметъ на нашитѣ редове е именно този отчетъ, който предаваме конспективно — най-характерното и поучителното изъ живота на млада и православна България.

I. Общото число на православнитѣ християнски дружества възлиза на 645 организации, т. е. съ 14 повече въ сравнение съ изминалата 1939—1940 година.

По духовни околии дружествата се разпредѣлятъ, както следва: 1. София и околията 180; 2. Радомиръ и околията 81; 3. Дупница и околията 79; 4. Кюстендилъ и околията 96; 5. Трънъ и околията 72; 6. Годечъ и околията 57; 7. Самоковъ и околията 44; 8. Ихтиманъ и околията 36. Всичко 645.

Столичнитѣ дружества сѣ 70 на брой, отъ които 2 студентски, 3 юношески, 23 ученически въ срѣдни и специални мжжки и девически училища и 42 детски училища.

II. Дружествата броятъ: 1. Ученически и детски (ученици—16,804, ученички—20,732, всичко 37,536) и 2. Юношески (момчета — 209, момичета—180, всичко 389 души).

Всичко въ епархията има членове на християнски дружества 37,925.

Тѣзи цифри сѣ относителни, защото личниятъ съставъ на православнитѣ християнски организации постоянно се мѣни.

III. Презъ дружествената година сѣ произнесени духовни беседи въ София 690, въ другитѣ градове и села на епархията 7,244; всичко 7,934.

Дружествата сѣ дали утра съ входъ 173, безъ входъ 497, всичко 670.

IV. Хорове и театрални групички—иматъ 585 дружества.

Повечето отъ дружествата коледуатъ и лазаруватъ съ благотворителна цель.

Дружествата иматъ уредени 684 библиотеки съ около 18,000 тома религиозно-нравствена литература.

V. Други прояви: 75 дружества иматъ вече уредени религиозно-национални олтари, а надъ 100 дружества сѣ поискали религиозни картини и икони съ сжщата цель. 274 дружества притежаватъ вече дружествени аптечки, поддържани ревностно отъ малкитѣ си членове, отъ медикаментитѣ на които се ползватъ не рѣдко и селяни, на които е давана първа помощъ при нещастенъ случай.

VI. *Приходи и разходи.* Общият приходъ на дружествата възлиза на около 152,000 лв., а разходванитъ суми надхвърлятъ 100,000 лева, наличностъ оставатъ приблизително 50,000 лева.

VII. *Благотворителностъ.* Сумитъ сж разходвани главно за благотворителностъ, която развива и изостря социалното чувство у децата. На първо време сж купувани за бедни дружествени членове продукти отъ първа необходимостъ, училищни помагала и дрешки. Напоследъкъ ученицитъ сами, пръснати въ комисии, събиратъ парични срѣдства и продукти за безплатнитъ ученически трапезарии. Юношеското д-во „Св. Климентъ“ въ София има своя трапезария, поддържана отъ личнитъ срѣдства на членоветъ.

Ето и конкретни прояви изъ живота и дейността на нѣкои православни християнски дружества.

Госпожица Тамара Ковачева, ржководителка на християнското дружество „Св. Царь Борисъ“ при второ основно училище „Елинъ Пелинъ“ — София, съобщава въ годишния си отчетъ, че по създадената вече традиция, по-заможнитъ членове и презъ учебната 1940-1941 година сж доставили на беднитъ си другарчета 150 учебника и 50 тетрадки. За коледнитъ празници сж били раздадени на 20 най-бедни деца отъ училището чорапи, шушони, панталонки, роклички, зимни палта, долни фланели и ризки за часъ по гимнастика, на стойностъ 6,500 лева. Сжщото дружество продължило уреждането на утрenna закуска за своитъ бедни членове. Всѣка сутринъ, особено презъ студентитъ зимни дни, виждаме слаби, залягнали поради нѣмотия, личица, стоплени отъ любовта на своитъ другарчета, да закусватъ грижливо приготвена храна, донесена имъ отъ малкитъ, но ревностни християнчета.

Членоветъ на православното християнско дружество „Св. Иоанъ Кръстителъ“ въ с. Бѣли Искъръ — Самоковско, покрай другата своя дейностъ, сж събрали, боядисали и поднесли голѣмъ брой яйца на германскитъ войници по случай Възкресение Христово. Войницитъ останали трогнати отъ дѣлото на малкитъ християнчета и имъ подарили голѣмъ портретъ на върховния вождъ на германския народъ г-нъ Адолфъ Хитлеръ.

Членоветъ на дружеството „Князь Симеонъ Търновски“ въ с. Банкя — Софийско, сж внесли сумата 2,000 лева и дали 300 яйца за раненитъ войници-германци, а освенъ това често сж ги посещавали въ мѣстната болница да ги ободрятъ съ народни и др. пѣсни.

Ржководителката на християнското дружество „Св. Иоанъ Рилски“ въ Самоковъ съобщава въ годишния си отчетъ за учебната 1940-1941 год., че дружеството е устроило 4 забави, разиграло томбола, предметитъ за която сж били изработени отъ самитъ членове. Дружеството съ лични срѣдства е набавило кандилца за всички класни стаи, за трапезарията — кърпи за беднитъ деца. Носени били закуски въ училище за беднитъ другарчета. Набавени сж били учебници и лѣкарства. Поднесени сж били подарѣци на старцитъ въ мѣстното старопиталище, на болнитъ въ държавната болница. Около Великденъ членоветъ събрали голѣмъ брой яйца и ги раздали на беднитъ. Съ дружествени суми е било измазано даже самото училище.

Юношеското православно-християнско дружество „Св. Николай Софийски“, въ София проявява забележителна просвѣтна и благотворителна дейностъ. Всѣки празникъ въ братствения салонъ при храма епархийскиятъ проповѣдникъ изнася религиозна сказка. Всѣка срѣда членоветъ се събиратъ на беседи, държани отъ дружествени членове. Всѣка сжбота хориститъ и теа-

тралната група правятъ своитъ упражнения. Отъ епархийския ржководител е билъ уреденъ и единъ апологетиченъ курсъ, на който сж били разглеждани основнитъ християнски истини въ връзка съ инославнитъ и антирелигиозни пропаганди. Изнесени сж били 14 забави въ салона на св. Митрополия. Устройвани сж утра въ деня на Освобождението, на Левски, на Будителитъ, на о. Паисия. Уреждани сж коледни елхи, на които сж раздавани дрешки, фланели и други подарѣци. Дружествениятъ хоръ и театрална труппа сж посетили на нѣколко пжти Дома на човѣщината и устроили забави за питомцитъ на института. Сжшитъ сж посетили Централния затворъ и сж поднесли подарѣци на затворницитъ.

Студентското православно-християнско дружество „Св. Климентъ“ е проявило интензивна религиозно-просвѣтна дейностъ. Всѣки празниченъ денъ десетки студенти сж пълнѣли столичния храмъ „Св. М. Параскева“. Въ братствения салонъ тѣ сж уредили и дружествена трапезария.

Най-после трѣбва да отбележимъ и религиозно-просвѣтната работа, която се върши въ недѣлнитъ училища. Тѣ сж на брой 8, отъ които 3 въ столицата, уредено при столичнитъ храмове „Св. Кирилъ и Методий“, „Св. М. Параскева“, „Св. Седмочисленици“, и 3 въ столичнитъ сиропиталища „Родина“, „Князь Борисъ Търновски“ и „Битоля“, и по едно въ Самоковъ и Дупница. Въ тѣзи училища всѣки недѣленъ денъ се произнасятъ беседи предъ ученицитъ, заучватъ се молитвички и пѣснички.

Забележителна религиозно-просвѣтна дейностъ е развита въ столичнитъ сиропиталища „Родина“, „Князь Борисъ Търновски“ и „Битоля“, въ които духовниятъ имъ ржководителъ свещ. Борисъ Петковъ е произнасялъ религиозно-нравствени беседи. Произнесени сж всичко 117 беседи, раздадени сж кръстчета и иконки, както и книги съ религиозно-нравствено съдържание. Уредени сж били 3 коледни елхи и раздадени различни подарѣци. Питомцитъ сж устроили 4 забави, а хористи отъ сиропиталище „Битоля“ често сж вземали участие въ църковното богослужение.

Благотворителната дейностъ на всички останали детски, ученически и юношески православни християнски дружества въ епархията се движи около набелязанитъ вече прояви. Трѣбва да се подчертае, че даденитъ данни съвсемъ не изчерпватъ многостранната и крайно родополезна дейностъ на дружествата. Ако бихме имали възможностъ да съберемъ всички златни зърна на благотворителностъ, отъ тѣзи бисерни капки би се получило море, въ което сж потънали много злини, пресушени сж грамадни рѣки отъ сълзи.

И.

Държавниятъ заемъ трѣбва да бжде подкрепенъ щедро отъ цѣла България. Съ подкрепата на заема всѣки гражданинъ осигурява своето лично спокойствие и подпомага държавата въ тия върховни моменти. Както приятелъ въ нужда се познава, така и добриятъ гражданинъ и добъръ патриотъ въ такива моменти се познава.

Любовь и дългъ.

Най-великата добродетель за християнина е любовта. Любовта създава всички други добродетели. Любовта е най-ценната добродетель, тя надхвърля границитѣ на обикновеното ни разбиране за добродетелитѣ. Тя е най-великата добродетель. До где се простира границата на любовта, мжно може да се каже. Тя е безкрайна като Бога, защото е Негова сщност. Любовта е родила дълга. Дълга къмъ ближния, къмъ общността, къмъ народа, къмъ човѣчеството.

За дълга, за изпълнения или който ще трѣбва да се изпълни дългъ, най-често се напомня съ устно и писмено слово. Дългътъ ни къмъ общежитието, чийто членове сме, къмъ държавата, чийто граждани сме, ще трѣбва да изпълнимъ. Тоя дългъ не е принуда, а нравствена повеля. Това е, което Кантъ нарича категориченъ императивъ. Изпълнилиятъ тоя дългъ винаги се обладава отъ любовъ къмъ близкия, къмъ общежитието, къмъ народа. Каквото му се налага да извърши, то иде отъ вътрешенъ потикъ, отъ чувството на любовъ. Неговиятъ начинъ на действие и целитѣ, които го предизвикатъ, сж високонаравствени. Тѣ сж нравствени, защото не целятъ задоволяване на себични интереси, себелюбиви чувства, а близкия, общността. Дълга изпълнява оня, който всеотдайно работи за благо на близкия, за щастieto на подбнитѣ си. Само въ високоиздигнатата нравствена душа се ражда любовта, само въ позналия Бога дългътъ изпълва мисълта, чувствата и волята. Затова само при високата нравственостъ на душата дългътъ къмъ ближния става служба ежедневна, служба къмъ Бога.

Днешното време на противоречия, на неизмѣрими страдания ни повелява да търсимъ опора и утеха. Единъ единственъ пжтъ има затова — да познаемъ Бога и да Му служимъ съ всички сили на живота си. А служба къмъ Бога е любовта ни къмъ ближния. Най-достойно изпълненъ ще бжде дългътъ ни къмъ нашитѣ братя, когато всеотдайно работимъ за тѣхното добро, за премахване страданията имъ. Каквото мѣсто и да имаме въ социалната стълба, ние имаме нравствената повеля да работимъ съ всички срѣдства, които Богъ ни е далъ за доброто на нашитѣ страдащи братя.

Изпълнението на дълга винаги и въ всички народи се е смѣтало за героизмъ. Изпълнитѣ дълга народи се почитатъ отъ всички; тѣ сж героитѣ. Хората на перото, на словото, на труда и ежедневната работа, на меча, на действието, на политиката и управлението могатъ да дадатъ своитѣ герои. И ги даватъ. Всичко е да се откриятъ нравственитѣ подбуди на тѣхната дейностъ; да се открие най-важното — любовта, която ги е подбуждала и вдъхновявала. Само нравственото чувство ражда истински герои.

Нека отворимъ страницитѣ на историята и ще видимъ отъ каква дълбока любовъ къмъ човѣка, общежитието и народа си сж се движели голѣмитѣ герои, които оставили името си въ историята. Нашитъ народъ е издигналъ за герои свои синове високоморални, движени отъ силно чувство на любовъ къмъ народа си. За мнозина отъ нашитѣ герои сж създадени легенди. Така, народътъ цени ония свои членове, които всеотдайно сж му служели и съ своята служба сж давали гласъкъ на народния животъ все напредъ.

Днесъ, когато държавата ни е постигнала почти обединението на българския народъ, ни се налага повече отъ всѣкога да говоримъ и пишемъ за изпълнение на нравствения дългъ къмъ своя народъ. Под-

будени отъ любовъ, да извършимъ най-великитѣ подвизи, които любовта ражда за доброто на цѣлокупния български народъ. Днесъ, защото именно днесъ се изгражда вътрешно народната ни държава, и зовътъ за изпълнение на дълга трѣбва да прозвучи като призивна тржба. Днесъ се гради величествената сграда на обединена България. Нека не забравяме, че за тая България народътъ ни е водилъ въкове борба. Нека не забравяме безкрѣстнитѣ гробове на нашитѣ бащи и братя, които петдесетъ години съ кръвта си росиха българскитѣ земи и оставиха коститѣ си за своя народъ. Тѣ бѣха герои, проникнати отъ голѣма любовъ. Тѣ вѣрваха и умрѣха не само за велика по земя България, но велика по правда и справедливостъ страна.

Зовътъ е — всички да изпълнимъ дълга си въ едно време, каквото е сегашното, време на война, когато апетити и ниски страсти се събуждатъ. Всички ний имаме дългъ къмъ народа си днесъ и задължение къмъ народнитѣ си герои — да проявимъ повече любовъ, да събудимъ идеалъ къмъ нравствено съвършенство за благородни дѣла.

Велика България ще бжде дваждъ по велика съ нравственитѣ дѣла на тия, които се наричатъ нейни водачи, учители, наставници и които я ръководятъ, ако създадатъ дълбока вѣра въ народа си, ако му посочатъ дѣла на любовъ, дѣла на справедливостъ и мдростъ. Той ще ги оцени и ще застане задъ тѣхъ, за да ги увѣнчае съ вѣнецъ на безсмъртие. Времето, което преживяваме, зове къмъ изпълнение на дългъ българската интелигенция, каквото мѣсто и да заема тя въ живота. Нейнитѣ знания, нейната опитностъ и нейниятъ примѣръ сж, въ които народътъ ще види отражение на своя идеалъ за добро и справедливостъ. Всички срѣдства: примѣрътъ, словото и дѣлото, нека посочимъ на народа си като пжтъ къмъ изграждане на вътрешно силна България. Морално издигнатата интелигенция съ правда и справедливостъ трѣбва да стане краежгленъ камъкъ на нашата народна държава. Надъ временнитѣ лични интереси нека поставимъ народнитѣ интереси и народното добро, и само така ще създадемъ вѣра и готовностъ у народа да се жертвува за величието на България. Само изпълнението на дълга къмъ народа ни ще открие пжтя къмъ духовно и материално възраждане на родината ни. Да работимъ за народа си.

Н.

Дълбокъ е билъ копнежътъ за свобода.

Повече отъ година време Добруджа е свободна, а повече отъ осемъ месеци сж свободни Македония, Бѣломорието и Моравско.

Неотдавна въ Добруджа празнуваха една година, откакъ е свободна, та бѣ радость изъ благодатната, хлѣбородна и скжпа родна земя, като въ Силистра и Добричъ празникътъ бѣ всенароденъ, съ гости отъ другитѣ родни кжтове. И се вижда, че всѣка година ще се тачи и празнува день на свободата, както се слави всѣка година великитъ день на Санстефанска България, па се възпоменава Христолюбивиятъ и човѣколюбивъ подвигъ на Царя Освободителя Александра II и на великия и дълбоковѣрующъ въ Бога руски народъ.

Въ Македония, Бѣломорието и Моравско радостъта по свободата не стихва още, па и гости се изреждатъ

отъ тамъ да видятъ столицата на свободна и обединена България, а отъ тукъ въ освободенитѣ кѣтве свои близки, па да присъединятъ и своята радостъ къмъ тѣхната жива и дълбока радостъ, че Богъ съзволи и за тѣхъ да изгрѣе слънцето на свободата, за да стопли изтерзаната имъ душа, па да окриля и жизнената имъ енергия да работятъ за духовното и вещественно преуспѣване на свободнитѣ вече родни огнища за доброто и благополучието на обединена България.

Отъ Македония ни дойдоха и две скѣпи свидетелства за това, колко дълбокъ е билъ копнежътъ за свобода и колко живо се чувствуватъ връзкитѣ съ престолния градъ на широката и свободна Родина. Единъ баща довежда въ София своя синъ, който трѣбва да постѣпи въ редоветѣ на родното победоносно воинство. Искалъ добриятъ и родолюбивъ баща да види своето чедо въ униформата на български войникъ, неустрашимъ бранителъ на Родина, родна свобода и родна честь. Другъ синъ на Македония легналъ тежко боленъ на смъртно легло. Като предчувствувалъ, че настѣпилъ краятъ на земния му животъ, написалъ самъ скръбната вестъ за своята кончина, па пожелаълъ следъ смъртта му да я изпратятъ да се напечати въ вестникъ въ София: искалъ да знае, че въ български вестникъ на свободната българска земя ще се напечати вестъ за неговата смъртъ . . .

Пръвъ пѣтъ тая година, на 3 октомврий българскиятъ народъ отъ обединената и свободна българска земя празнува деня за Независимостта и Възшествието на Н. В. Борисъ III, Царъ Освободителъ и Обединителъ на българския народъ.

*

Всички изяви за радостта по свободата на доскоро поробенитѣ кѣтве отъ родната земя не е възможно тукъ да се поменатъ. Ала и това, що се каза по-горе, дава ни възможность да се опитаме да посочимъ, где лежатъ коренитѣ на всенародната радостъ, че дойдоха свободни дни почти за цѣлокупната българска земя.

Дълбоко въ потайницитѣ на съвокупната народна душа лежатъ поривитѣ на народа ни да се чувствуватъ свободенъ въ своята земя, да живѣе самостоятеленъ и независимъ споредъ своята духовна, нравствена и тѣлесна сѣщина.

Когато българитѣ дойдоха на Балканитѣ, тѣ ми наха Дунава, движени отъ неодолимата сила на самобитность, основаха своята държава, па защитиха своя станъ въ Николицелъ по тогавашнитѣ военни правила.

Понеже обладавахъ здраво и стегната военно устройство, както и чувство за здравината на державата си, тѣ я опрѣха на Дунава, Черно море и Хемусъ. И дойдоха българитѣ на Балкана не да станатъ поданици на Византия, но да изградятъ своя държава въ срѣдата на византийскитѣ владѣния. И сполучиха въ своя несломимъ напоръ, и разшириха державата си, па я опрѣха на три морета — Черно, Бѣло и Синьо, въ срѣдата побашима Балканъ, на югъ Родопа, на западъ Рила и Витоша.

Занизаха се десетилѣтия и столѣтия въ упорита отбрана на приобретената татковина, защото свободолюбивитѣ и мжжествени прадѣди не търпѣха надъ себе чужда власть, искаха да господаруватъ сами въ земята си, която още тогава, въ ония далечни вѣкове, имъ даваше обилни блага, както дава и днесъ.

И готовностьта, да се дигатъ на бранъ всѣкога, когато зълъ нашественикъ се решавалъ да похити земята и свободата имъ, се развила съ течение на вѣковетѣ въ траенъ копнежъ за свободата, който пѣкъ

създавалъ въ съвокупната народна душа поривъ да бранятъ земята и свободата си, защото безъ своя земя и своя държава народна свобода не е имало.

Излишно е да се ровимъ далеко назадъ въ родната история, за да посочваме, колко и какъ народътъ ни, когато е изгубвалъ свободата си, се е дигалъ да се бори, за да си я отвоюва, да се види отново свободенъ и воленъ да реди сѣдбинитѣ си, както патилата и житейскиятъ опитъ сѣ го учили. Но можемъ да кажемъ, че той не е броелъ жертвитѣ, които е давалъ за свободата си.

Затова радостта по свободата въ Македония, Бѣломорието и Моравско не стихва. Затова се уреди ново народно поклонение до Скопие на 27 ноемврий, въ който денъ се празнувахъ победитѣ на родното воинство. Затова можемъ да вѣрваме твърдо, че за вѣчни времена родната земя ще се радва на свободата, която я огрѣ, като свободолюбивиятъ и мжжественъ нашъ народъ ще бжде честитъ да види земята си изцѣло, напълно събрана подъ единъ държавенъ скиптеръ. Това повелява вѣковѣчниятъ копнежъ на народа ни за свободата, тѣй като само тогава земя и народъ ще се радватъ на пълна и здрава свобода . . ., само тогава българщината ще бжде вѣчно творителка на подвизи и здраво народно и държавно благоденствие.

Н. Хр. Петлешковъ.

Изъ духовната съкровищница на Църквата,

Морето.

Отъ свети Василий Велики.

Писано е: „и рече Богъ: да се събере водата, що е подъ небето, на едно мѣсто, и да се яви суша. Тѣй и стана. Сушата Богъ нарече земя, а събранитѣ води — морета. И видѣ Богъ, че това е добро (Бит. 1, 9—10). Чрезъ думитѣ „видѣ Богъ, че това е добро“, Св. Писание не показва, че предъ Бога се е открилъ нѣкакъвъ си приятенъ видъ на морето. Наистина морето е приятна гледка за окото, когато широко се бѣлѣе и когато цари тишина надъ него; приятно е сѣщо, когато неговата повърхность е развълнувана отъ тихъ вѣтъръ и се разстила предъ зрителя въ пурпуренъ или лазуренъ цвѣтъ; наслада за окото е сѣщо да гледашъ, когато тихитѣ вълни не се удрятъ бѣсно въ съседната суша, а нѣкакъ си тихо цѣлуватъ нейнитѣ крайници. Не бива да се мисли, споредъ Св. Писание, че и на Бога сѣщо въ такъвъ видъ се е показало морето приятно и прекрасно — напротивъ, думата „красота“ въ Библията има значение относно мирозданието, вселената.

Преди всичко морската вода служи за изворъ на цѣлата земна влага, защото тя се разпрѣсва почти навсѣкжде по сушата чрезъ невидими пукнатини — това ни доказватъ рохкавитѣ мѣста и пещеритѣ по твърдата земя, въ които прониква текущата морска вода. Ако бжде запрѣна отъ криви и неправилни проходи, морската вода, движима отъ вложения въ нея законъ, се стреми къмъ открито, като разравя почвата и става годна за пиене, понеже губи горчевината си чрезъ естествено процеждане. Морето е прекрасно още и за това, че служи за начало и изворъ на атмосфернитѣ води — като се нагрѣе отъ слънчевитѣ лѣчи, то изпуска пари, които се насочватъ къмъ атмосфер-

нитъ висини, и като се охлаждатъ тамъ образува се дъждъ, който напоява земята. Въ това никой не може да се усъмни, ако си представи котли пълни съ вода и поставени на огънь — макаръ и да сж пълни съ влага, тѣ често оставатъ празни, защото чрезъ врене всичко въ тѣхъ се обръща въ пари. Може още да се види, какъ при нужда мореплавателитѣ варятъ морската вода и, събирайки паритѣ чрезъ сунгери, удовлетворяватъ огчасти своитѣ потребности.

Морето е прекрасно предъ Бога и въ друго отношение: обгръща всички острови и имъ служи едновременно и за украса, и за защита; прекрасно е то най-после и за това, че поставя чрезъ себе си въ връзка най-отдалеченитѣ една отъ друга земи, че служи за безпрепятственъ пътъ на мореплавателитѣ, че ни доставя чрезъ тѣхъ сведения за неизвестни мѣста и хора, че подпомага развитиата на производствата, че удовлетворява жизнени наши нужди, че дава възможность на тѣзи, които иматъ излишно, да го разпродадатъ, а тѣзи, които се нуждаятъ отъ нѣщо, да го набавятъ!

Отъ руски — *Ибр.*

БЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ.

Отраднo и радостно явление.

Както сж прочели вече читателитѣ въ по-миналия брой на „Църковенъ вестникъ“, на 10 минали месецъ въ гр. Плъвенъ се състоя, подъ ръководството на Високопреосвещения Вратчански митрополитъ Паисий, съвмѣстна конференция на 90 свещеници и 200 учители-ръководители на детски ученически православни дружества отъ Плъвенска и Луковитска околии.

Самиятъ фактъ, че свещеници и учители, между които до неотдавна сжществуваше високо срѣдостение отъ недовѣрие и неприязнь, днесъ съвмѣстно заседаватъ подъ ръководството на роденъ Архиерей, че 200 души учители (само отъ две околии) ръководятъ ученически християнски дружества, че гимназиаленъ учител изнася великолепна сказка, на тема „Ролята на родната Църква въ нашия исторически животъ“, — самиятъ тоя фактъ е знаменателенъ и твърде утешителенъ. Той иде да ни увѣри, че проехтѣлиятъ отъ известно време навсѣкжде срѣдъ насъ повикъ: *назадъ къмъ епохата на нашето Възраждане!* — не е останалъ гласъ въ пустиня.

Сжщо така твърде утешителни сж и мждритѣ отечески съвети, които Високопреосвещения Вратчански Митрополитъ далъ на присъствувалитѣ на конгреса свещеници и учители. Говорейки имъ, че е необходимо всички да работятъ за възраждането и обновлението, за славата и величието на обединена България, той подчерталъ предъ тѣхъ, че *да възраждатъ и обновяватъ могатъ само ония, които сами сж възродени и обновени.* „Да създадемъ новъ редъ, — казалъ Митрополитъ, — туй значи да въплотимъ въ живота си това, което светото Евангелие ни проповѣдва. Нека, обаче, първомъ ние сами се възродимъ и обновимъ, та тогава до-

стойно да изпълнимъ повелята на днешнитѣ сждбоносни дни, които искатъ отъ насъ да бждемъ творци на доброто въ живота на народа ни. Сега, когато нова вълна, нова струя за обновление и възраждане залива Европа, ние всички трѣбва да бждемъ достойни градители на новото въ нашата благодатна и благословена отъ Бога земя. Да се заразимъ отъ примѣра на младежъта, живѣеща вече съ единъ идеализъмъ, който е прескочилъ синура на злобата и калното въ нашето ежедневие. Нека учители и свещеници почнатъ съ любовъ и ревность една истинска просвѣтна работа между народа, нека работятъ тѣ така, както се е работило въ свѣтлата епоха на нашето духовно възраждане“.

Тия така искрено казани отъ Високопреосвещения Паисий отечески думи направили извънредно силно впечатление на всички членове на конференцията. Трогнати и насърчени отъ вдъхновеното напжтствено слово на своя Архипастиръ, учители и свещеници изявили пълна готовность още по-ревностно и по-самоотвержено да работятъ за истинската просвѣта на българската младежъ, за духовния възходъ на нашия народъ.

Наистина, това е явление въ висока степенъ отраднo и радостно. Само като си спомнимъ кжде бѣхме преди 20—30 години и каква дълбока бездна исконниятъ врагъ бѣ изкопалъ у насъ между Църква и училище, не можемъ да не благодаримъ на Всевишния за голѣмата утеха, която ни дава днесъ, като наново сближава и обединява църковни пастири и народни учители за съвмѣстна родополезна дейность, както тѣ бѣха обединени въ недалечното свѣтло наше минало.

ИЗЪ ПЕЧАТА

Предизвикателство.

(в. „Християнска защита“ отъ 1 декемврий т. г.)

Вестникъ „Истина“, органъ на католическата пропаганда въ България, напоследъкъ не веднажъ подканя българитѣ да станатъ първи осжществители на идеята за съединението на църквитѣ, като потърсятъ Папата и го признаятъ за „общъ баща“, който не щѣлъ да отблъсне протегнатата ръка и щѣлъ да узакони положението на Българската църква. На тия подканвания о. протоиерей П. Икономовъ, редакторъ на „Християнска защита“, отговаря въ вестника си съ уводна статия подъ горния надсловъ. Следъ като потвърждава неискреността на Ватикана спрямо православнитѣ съжестокоститѣ, извършени отъ него надъ православнитѣ поляци презъ 14, 15 и 16 вѣкъ, о. Икономовъ пише:

Да дойдемъ до по-новитѣ времена. Какъ постъпи римскиятъ Папа съ шестѣхъ милиона православни поляци следъ 1919 г., когато Полша се възстанови? Мисля, че е срамно да се говори за това, но предизвикани, пигаме ви: не започнаха ли Папитѣ сжщата борба, гонения и преследвания?

Не съборихте ли вие — католицитѣ — православнитѣ църкви, не хвърлихте ли православната Варшавска катедрала въ въздуха? Не отнехте ли на 22 X. 1919 г. отъ поляцитѣ 497 църкви, а презъ 1922 г. — 718 църкви, нѣкои отъ които съборихте, други превърнахте на кина, а трети дори въ пожарни команди? Защо имъ отнехте имотитѣ, а православнитѣ свещеници докарахте до просешка тояга?

Но азъ спирамъ тукъ защото съвѣстта ми не дава да продължа.

Ще запитамъ само, защо тая протегната ржка на „общия баща“ продължи да преследва поляцитѣ и следъ 1933 и 1934 година? Защо съборътъ на католишкитѣ владици отъ Ченстоховъ не спрѣ тия срамни издевателства надъ православнитѣ, а напротивъ, удвои ги, за радостъ и присмѣхъ на безбожницитѣ болшевици отъ СССР?

Забравихте ли протеститѣ на всички православни страни, та дори и тия на Америка и други протестантски страни?

Ето защо, протегнатата ржка на „общия баща“ — Папата, когото вие толкова много хвалите, ни плаши, дори ужасява. Ржката, която тиранствува, избива и хвърля съ динамитъ въ въздуха Христови църкви, ржката, която си служи съ силата на оржжието, меча и жестокостта — въ никой случай не е бащинска!

Наръчна книга за духовенъ животъ — томъ първи, съставенъ по книгата „Отечникъ“ отъ епископъ Игнатий Бржнчаниновъ, съставилъ и превелъ архимандритъ Климентъ Рилецъ, София — 1941 г. стр. 144, ц. 30 лева.

Вѣрата, разумътъ и опитътъ, по различни пжтища и съ различни сръдства, откриватъ и доказватъ, че човѣкътъ и животътъ сж сложно битие, съ сложни прояви и сложни нужди. Ако човѣкътъ и животътъ бѣха само плътъ — материалното щѣше да бжде безспорно блаженство за всички. Този споръ е логиченъ и мистиченъ доказъ, че материята не е основа на битието — надъ нея стои духътъ, който разумява нѣщата и дава преценка за всичко. Тѣзи, които отричатъ духа — не сж щастливи само съ материята; тѣзи пъкъ, които живѣятъ съ духа — не всички познаватъ всичкитѣ му богатства. Има една основна проява на духа, която днесъ е най-малко популярна — мистиката; има и единъ високъ начинъ на животъ, който извиква иронична усмивка — аскетиката. Мистиката, като съзерцание и доближаване до върховното, по пжтя на сърдцето, и аскетиката, като изкупление отъ грѣхъ и освобождение отъ глѣнното, по пжтя на подвига — ето основнитѣ идеи въ съдържанието на новия трудъ. Тѣзи идеи, обаче, ни сж дадени не въ отвлѣчени догми или въ суха теория, а въ живи образи, въ вѣплотени добродетели, въ изкупителни подвизи, въ спасителенъ животъ!

Тазя книга е духовенъ плодъ на вѣрваща душа, на монашеска ревностъ и на благочестиво битие — плодъ е на поривъ къмъ лично мистико-аскетично съвършенство и рожба на братско желание за обществена полза въ духовното. Както пчелата отъ много благоуханни цвѣта събира малко медъ — така и авторътъ отъ много свѣтилници на вѣрата и стълбове на благочестието е събралъ най-ценното за откриване на Бога, за оценка на душата и за освещение на живота. Книгата е мистико-аскетиченъ катихизисъ за монаха — тя е религиозно-нравствено четиво за мирянина. Въ азбученъ порядъкъ съдържанието ни предлага 247 духовни есета — най-различни по обемъ и още по-различни по съдържание; това сж мъдри размисли и подвижнически примѣри около разни евангелски истини и добродетели, които чертаятъ пжтя къмъ вѣч-

ността; това е галерия отъ изповѣдници на истината и поборници на грѣхъ; това е лента отъ образи, добродетели, примѣри и завети, които ни учатъ на богоугоденъ и добродетеленъ животъ. Страницитѣ на книгата не сж за люде съ плътски очи и хладенъ разумъ — нейното съдържание е достъпно само за околото на вѣрата и копнежъ на сърдцето: за първитѣ тя ще се окаже съблазнъ и безумие, а за вторитѣ — поука и животъ, защото тя разкрива свѣта на пустинята, безмълвието и съзерцанието.

Отъ предговора на книгата явствува, че авторътъ е насоченъ къмъ този духовенъ подвигъ отъ Негово Високопреосвещенство Софийския митрополитъ Стефанъ — съ негово благословение той е съставилъ този трудъ, като начало на серия отъ книги все отъ таково естество и съ такава насока, за мистико-аскетично просвѣтление на сивото ни съвремие. Считаме, че книгата е насждна храна преди всичко за монаха — тя е, обаче, и настолно четиво за вѣрващи хора. Може да послужи като пособие за църковния амвонъ. Най-подходна е за благочестивитѣ сръди на християнскитѣ православни братства. Книгата по езикъ и стилъ, по хартия и печатъ е повече отъ хубава — не липсватъ, обаче, и малко плѣвели — нѣкои печатни грѣшки, нѣкои езикови негладкости и нѣкои граматически неточности. Книгата се доставя отъ Синодалната книжарница — София.

Ибр.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Св. Синодъ на Българската църква.

Съдебно отдѣление.

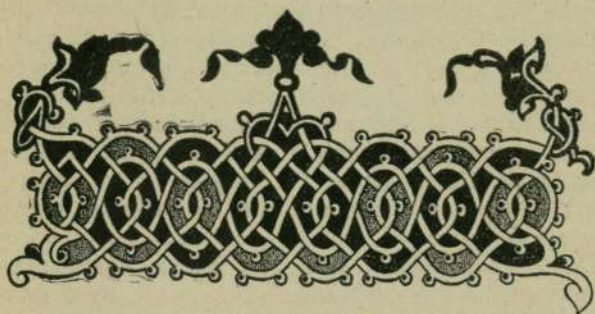
Съобщава се на заинтересованитѣ страни и лица, че на *шестнадесетото* съдебно заседание на Св. Синодъ, презъ зимната му сесия на 1941 год., ще бждатъ сложени на разглеждане следнитѣ производства:

XVI съд. заседание — 20.XII.1941 г.

- 1) в. бр. д. № 89/41 на Милю и Яна Н. Иванови, отъ с. Чичилъ, Кулско.
 - 2) в. бр. д. № 96/41 на Гено и Пена Костови, отъ с. Вѣнецъ, Старо-Загорско.
 - 3) в. бр. д. № 133/41 на Пеню Т. Ивановъ и Ана Николова, отъ с. Гължбари, Кубратско.
 - 4) в. д. у. д. № 15/41 на свещеникъ Първанъ Лазаровъ, отъ с. Чорлево, Ломско.
 - 5) в. бр. д. № 267/41 на Димитъръ Георгиевъ Ушевъ, отъ Св. Врачъ и Кирила Д. Танева, отъ Хармаиллий.
 - 6) в. бр. д. № 268/41 на Велика Иванова Георгиева и Илия Неновъ Иоакимовъ, отъ с. Павелъ-бана, Казанлъшко.
 - 7) в. бр. д. № 269/41 на Вълчо Костадиновъ, отъ Борисовградъ и Аница Севова, отъ Свиленградъ.
 - 8) в. бр. д. № 270/41 на Александъръ Поповъ Желъзковъ, отъ Пловидвъ и Стефанка Цанева Гърдева, отъ с. Розовецъ, Пловдивско.
 - 9) в. бр. д. № 271/41 на д-ръ Любенъ Златаровъ и Елена Вл. Попова, отъ Ломъ.
 - 10) в. бр. д. № 272/41 на Цвѣтана С. Куртева и Костадинъ Н. Заховъ, отъ Пазарджикъ.
- Забележка I:* Ако горното заседание не се състои на опредѣлената дата, или не се разгледатъ всич-

ки насрочени дѣла, отлагатъ се за следващото по редъ заседание.

Забележка II: Дѣлата, които постѣпятъ въ канцеларията на Св. Синодъ до 20 т. м., ще бждатъ насрочени за разглеждане въ последнитѣ две заседания — на 24 и 27 т. м. Обявата за тѣхното насрочване ще бжде окачена своевременно на черната дѣска предъ Сждебното отдѣление въ Св. Синодъ.

СЕДМИЧЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ НА СЪБИТИЯТА.

Пристигнаха, сърдечно посрещнати, хърватскитѣ министри — на външнитѣ работи г. Лорковичъ и на правосъдието д-ръ Пукъ, придружени отъ бѣлг. пълномощенъ м-ръ г. Юр. Мечкаровъ. Подписани бѣха две конвенции — културна и правна. Бѣха приети и отъ Н. В. Царя.

— Български Червенъ Кръстъ прати на германската войска въ Русия една болница — влакъ съ 200 легла. Болницата се обслужва отъ български лѣкари и милосърдни сестри.

— Народното събрание поднови заседанията си.

— Столичното кметство откри тържествено общинската библиотека и музей.

Турция пое защитата на френскитѣ интереси въ Иракъ.

— Турското правителство забрани на турскитѣ кораби да плуватъ въ Черно море, поради опасностъ отъ торпилиране.

Сръбскитѣ пръвъ министъръ генералъ Недичъ отправи възвание до сръбския народъ за спиране четническото движение.

— Правителственитѣ доброволци и полиция сж унищожили много комунистически чети и отново сж заели градоветѣ Чачакъ, Ужица и Пожаревацъ.

Финландия си присъедини освободенитѣ отъ Русия финландски земи.

Въ унгарската столица се откри голѣма изложба на комунистическата агитация и разрушителна дейностъ. България участвува на изложбата съ материали.

Френскитѣ водачъ маршалъ Петенъ, придруженъ отъ адмиралъ Дарланъ и др. министри, има среща въ Орлеанъ съ маршалъ Гьорингъ. Срещата е била сърдечна. Продължително сж разговаряли върху изясняване редъ въпроси по сближението между Осьта и Франция.

Сталинъ ежедневно отправя позиви до москковци да се биятъ жени и деца. Сталинъ отправи молба до Англия за решителна помощъ.

Английското правителство обяви война на Финландия, Унгария и Ромъния. Обявиха война и английскитѣ доминиони.

Американскитѣ председателъ г. Рузвелтъ се прибра въ Вашингтонъ и почна съвещанията си съ военнитѣ си сътрудници и м-ра на външнитѣ работи Хълъ по японо-американскитѣ отношения.

Япония обяви война на Америка. Нападнати бѣха Филипинитѣ и Хавайскитѣ острови отъ японската флота и авиация. Нападнати сж и Сингапуръ и острови.

Войната срещу Русия продължава съ всички сили. Опитътъ на рускитѣ войски да пробиятъ обсадата при Петроградъ не даде никакви резултати, освенъ огромни жертви. По фронта Москва германцитѣ всѣкидневно печелѣтъ почва и се доближаватъ до столицата на болшевишка Русия.

— Току що стихналата борба въ Либия между съюзницитѣ и англичани отново се разгаря. Англичанитѣ, бити преди нѣколко дена, отново сж започнали нападения къмъ Тобрукъ и Солумъ и въ нѣкои оазиси.

I. У насъ.

Намѣстникъ-председателтъ на Св. Синодъ приетъ отъ Царя. Миналата недѣля, следъ пладне, Негово Високопреосвещенство Видинскитѣ митрополитъ Неофитъ, Намѣстникъ-председателъ на Св. Синодъ, бѣ приетъ отъ Н. В. Царя.

Празникътъ на Университета. Миналия понеделникъ бѣ патронниятъ празникъ на Софийския университетъ „Св. Климентъ Охридски“. По тоя случай въ Народния театъръ се състоя обичайното тържествено събрание, на което присѣтствуваха Тѣхни Величества Царьтъ и Царицата, Н. Ц. В. князь Кирилъ, г-да министритѣ, начело съ министъръ-председателя г. Б. Филовъ, всички Високопреосвещени Митрополити, начело съ Намѣстникъ-председателя на Св. Синодъ, професори, студенти и множество граждани. Проректорътъ на Университета о. професоръ протопрезвитеръ Ст. Цанковъ даде отчетъ за изтеклата университетска година и следъ това предаде ректорскитѣ отличия на новия ректоръ г. професоръ д-ръ Ст. Ангеловъ, който произнесе академична речъ, на тема „Вируситѣ като възбудители на заразни болести“.

Панихида въ синодалния параклисъ. На 7 т. м., по случай годишнината отъ кончината на блаженопочиналия екзархъ Антимъ I и на приснопамянитѣ митрополити Григорий Доростолски и Червенски, Симеонъ Варченски и Преславски, Константинъ Врачански, Методий Охридски и Неофитъ Скопски, въ синодалния параклисъ бѣ отслужена панихида отъ Високопреосвещенитѣ синодални Архиепери.

Детски домъ въ Перникъ. На 30 м. м. въ гр. Перникъ се откри и освети Детски домъ, който ще носи името на Н. Ц. В. княгиня Мария Луиза. Домътъ е обзаведенъ съ 120 легла — 20 денонощни и 100 преходни — само дневни. Въ него ще бждатъ приютени деца на бедни родители отъ града и мината. На освещението, което се извършило отъ Негово Високопреосв. Софийския митрополитъ Стефанъ, присѣт-

ставувала и Н. В. Царицата. Високопреосвещений Стефанъ произнесълъ хубава речъ за добротворството, въ която подчерталъ, че децата сж обща грижа на всички, но най-вече на св. Църква, която горещо благославя такива инициативи и по силитѣ си подпомага. Високитѣ гости сж били радушно посрещнати и изпратени отъ духовенство, граждански власти, управлението на мината, учащата се младежъ, родолюбиви организации и гражданство на Перникъ.

4 декемврий. И тази година празникътъ на християнската младежъ се чествува въ цѣлата страна въодушевено и плодносно. Въ столицата, освенъ специалнитѣ речи за случая въ отдѣлнитѣ училища, отиване въ църква и приемане на св. Причастие следъ съответна подготовка и молитви—имаше и обща църковно-културна вечеръ въ Митрополийския салонъ, изнесена отъ членове на христ. ученически дружества въ разни столични училища. Тържеството започна съ „Отче нашъ“, съ народния химнъ и химна на Царя и младежта. Следъ това митрополитъ Стефанъ даде кратъкъ отчетъ за живота на христ. ученич. д-ва въ Софийска епархия и обрисова църковно-народното предназначение на организацията. Последва богата програма отъ разнородно музикално и словесно естество, вещо изпълнена отъ даровити деца изъ разни степени и видове училища. На тържеството присъствуваха Тѣхни Високи Преосвещения митрополититѣ Неофитъ Видински, Намѣстникъ-председателъ на Св. Синодъ, Михаилъ Доростолски и Червенски, Паисий Вратчански, Борисъ Неврокопски, Софроний Търновски, Филаретъ Ловчански, Евлогий Сливенски, епископъ Флавианъ, архимандритъ Николай, представителъ на Министерството на просвѣтата г-нъ Н. Каровъ, началникъ на първ. образование, столични клирици, общественици и хилядно множество, което пълнише голѣмия салонъ.

Сказка въ Първа дев. гимназия. На 3 т. м. по обѣдъ, по покана отъ директора г. Ст. Димитровъ, Негово Високопреосвещенство Софийскиятъ митрополитъ Стефанъ посетилъ Първа девическа гимназия и държалъ родолюбиво-възпитателна сказка предъ всички ученички отъ гимназията, по случай празника на християнската младежъ. Високопреосвещениятъ сказчикъ нарисувалъ предъ младата аудитория една галерия отъ свѣтли образи на нашето Възраждане, посочвайки живота, добродетелитѣ и идеитѣ на възрожденцитѣ като знаме за многостраненъ възходъ на млада и велика България. Директорътъ, учителки и ученици останали предоволни отъ отеческата и родолюбива сказка.

Сказка въ Софийската духовна семинария. По покана на Негово Високопреподобие архимандритъ Николай, ректоръ на Софийската духовна семинария, г. Т. Кожухаровъ, директоръ на в-къ „Слово“ и единъ отъ групата журналисти, посетили страдалческа Русия, изнесе сказка за виденото и чувото въ Свѣтския „рай“. Сказникътъ съ вещина, дълбочина, художество, многостранност и сърдечност, обрисова голѣмата трагедия на мъченическия руски народъ и демоничния строй на безбожнитѣ му управители и ръководители. Потреснитѣ факти и внушителното слово на сказчика отбелязаха чувствителенъ плюсъ къмъ църковността и родолюбнето на семинарскитѣ питомци. На сказката присъствуваха: Високопреосвещенитѣ митрополити Доростолски и Червенски Михаилъ, Неврокопски Борисъ, Търновски Софроний, Варненски и Преславски Иосифъ, Ловчански Филаретъ, Сливенски Евлогий, Ректорътъ, учители и всички ученици.

Нови книги. Излѣзли сж отъ печатъ: *Сѣнни видения* — романъ, отъ В. Узуновъ, стр. 239, ц. 50 лв. София — 1941 г. и *Религията на естественицитѣ*, отъ Д-ръ Ив. Г. Панчовски, № 2 отъ Библиотека: „Естествена наука, философия и религия“, стр. 176, ц. 20 лв., София — 1941 г. Въ идни броеве на „Ц. вестникъ“ ще дадемъ кратъкъ отзивъ за горнитѣ книги.

II. Въ чужбина.

Руската църква въ чужбина *Архиепископъ Серафимъ въ Словакия.* „Православная Русь“ съобщава, че на 22 мин. м. Берлинскиятъ архиепископъ Високопреосвещеный Серафимъ посетилъ гр. Братислава и приелъ подъ свое управление православнитѣ енории въ Словакия, като назначилъ и свой представителъ въ тая република. Презъ време на Литургията въ братиславската православна църква, дето се събрала почти цѣлата руска колония, той се обърналъ къмъ богомолцитѣ съ вдъхновено слово, въ което подчерталъ сериозността на преживѣвания моментъ и необходимостта за всѣкиго да заячки своята вѣрност къмъ православната вѣра и Църква. Въ словото си Архиепископътъ между другото казалъ: „Въ това е залогътъ за духовното възраждане на вашия народъ. Сега, съ Божия помощъ, чрезъ ржцетѣ на геройската германска армия се извършва унищожението на болшевизма, но още не и възраждането на руския народъ. Туй възраждане не могатъ да извършатъ външни хора. То ще зависи отъ васъ, и при това не толкова политическото, държавното, за което не твърде скоро ще ви бждатъ предоставени възможности, но преди всичко духовно-нравственото възраждане, а туй най-важно дѣло може да се извърши само подъ сѣнката на светата Православна църква. Не вѣрвайте, когато ви говорятъ, че рускиятъ народъ е озвѣренъ. Съвсемъ не. Озвѣрена е, може би, известна частъ отъ нещастната младежъ, възпитана всецѣло отъ безбожната власть, но останалитѣ, твърде голѣмото мнозинство, сж си останали сжщитѣ чисти по сърдце и добри руси, готови да приематъ свѣтильника на вѣрата въ душата си. Вие всички, всѣки единъ отъ васъ е длъженъ да носи съ себе си тоя свѣтильникъ на вѣрата. Свещеници, инженери, лѣкари, милосърдни сестри, учителки или студенти — вие всички сте длъжни да носите тая вѣра преди всичко. Не мислете, че това е работа само на свещеницитѣ, монаситѣ или мисионеритѣ. Не, туй дѣло, може би, е по-удобно вие да вършите, отколкото свещеницитѣ, понеже болшевицитѣ въ Русия презъ течение на 24 години внушаваха на руситѣ, че духовницитѣ сж измамници, и затова къмъ свещеницитѣ на първо време може да има недовѣрие; а ако вие, непрофесионалнитѣ мисионери, заговорите за вѣрата, вашето слово, навѣрно, ще бжде по-действиено“.

Въ тоя духъ Архиепископътъ говорилъ и въ разни събрания, и словото му предизвикало у всички радостъ и готовностъ да работятъ на светата нива за възраждане душата на руския народъ.

Въ Америка. *Протестъ срещу съюзяването съ Съветска Русия.* По сведения, получени въ Лондонъ отъ Съединенитѣ щати, известниятъ Балтиморски епископъ Кърли излѣзълъ съ силенъ протестъ отъ името на църквата противъ съюза между Съедин. щати и Съв. Русия. Епископътъ съ възмущение избличилъ московскитѣ управници за избиването на повече отъ 20,000 свещеници и монаси. Сдружаването на Вашингтонъ съ Москва въ водената сега война той нарича едно позорно за християнската цивилизация дѣло.

СИНОДАЛНА КНИЖАРНИЦА

НОВИ КНИГИ:

1. **Наръчна книга за духовенъ животъ** — отъ Архимандритъ Климентъ Рилецъ, цена 30 лв.
2. **Св. Киприянъ Картагенски. Възгледъ за Църквата** — отъ д-ръ Илия Цоневски, цена 40 лв.
3. **Проблемата за човѣка** — отъ Бор. п. Стоименовъ, цена 60 лв.
4. **Философия и миросгледъ** — отъ д-ръ Дим. Пенювъ, цена 40 лв.
5. **Разумъ и чудо** — отъ Борисъ Поповъ, цена 50 лв.
6. **Пътътъ отъ човѣка къмъ Бога у Паскаля** — отъ Монахъ д-ръ Серафимъ, цена 40 лв.
7. **Произходъ на свѣта и историята на земята споредъ науката и Библията** — отъ Борисъ Мариновъ, цена 35 лв.
8. **Св. Климентъ Охридски, животъ, дейность и жития** — отъ д-ръ В. Сл. Киселковъ, цена 40 лв.
9. **Религия съ история на Българската църква.** Помогало за IV кл. на гимназиитѣ — отъ д-ръ Маню Ст. Маневъ, цена 30 лв.
10. **Религия съ история на Българската църква.** Помогало за V кл. на гимназиитѣ — отъ д-ръ Маню Ст. Маневъ, цена 30 лв.

Пари по пощ. чекова смѣтка № 280
Поръчки съ наложенъ платежъ

Обявление. Църковното настоятелство на храма „Св. Иванъ Рилски“ въ гр. Търговище, съобщава, че длъжността пѣвецъ при храма е вакантна. Месечната заплата е 1820 лева по бюджета. Желаетелитѣ да заематъ длъжността да се явятъ веднага на пробно пѣние.
гр. Търговище, 5 декемврий 1941 година.

1—216—1 *Отъ Настоятелството.*

Изгубено е кръщелното свидетелство № 288 отъ 1929 год. на Димитъръ Ивановъ, отъ с. Жостово, Неврокопско, издадено отъ Неврокопската Митрополия. Замѣнява се съ препись.
гр. Неврокопъ, 3 декемврий 1941 год.

1—218—1 *Отъ Митрополията.*

Обявление № 39. Изгубени сж кръщелнитѣ свидетелства на Димитъръ Атанасовъ Колевъ, Александъръ Петковъ, Банчо Димитровъ, Генчо Гецовъ, Евтимъ Илиевъ, Иванъ Великовъ, Костадинъ Илиевъ, Михаилъ Георгиевъ, Петко Атанасовъ, Цончо Николовъ, Еленка Иванова — всички отъ с. Бутово, В.-Търновска околия. Да се считатъ невалидни. Издадени сж други.
с. Бутово, 5 декемврий 1941 година.

1—217—1 *Енор. свещеникъ Хр. Ив. Поповъ.*

ИЗЛИЗА ОТЪ ПЕЧАТЪ

РЕЛИГИЯ

СЪ ИСТОРИЯ НА БЪЛГ. ЦЪРКВА

Четива — помагало за V кл. на гимназиитѣ отъ д-ръ Маню Ст. Маневъ, учителъ въ I-ва Соф. мъжка гимназия.

Цена 30 лева.

НАМИРА СЕ ЗА ПРОДАНЪ ВЪ

СИНОДАЛНАТА КНИЖАРНИЦА — СОФИЯ
Поръчки съ наложенъ платежъ.

КАМБАНА.

Явна благодарность.

Боровичкото църковно настоятелство посети фабриката на камбанолѣяритѣ

Стоянъ Д. Алексиевъ и синове,

живущи на ул. Хубава Грозданка № 4 София (9),

и намѣри голѣмъ изборъ отъ камбани, които по конструкция, звукъ, мелодия, здравина и качество сж не надминати.

За това и купи една по тонъ ЛА

КАМБАНА.

Настоятелството благодари на първитѣ дипломирани столични камбанолѣяри за превъзходната имъ работа.

1—220—1

Отъ Настоятелството.

Обявление. Изгубеното кръщелно свидетелство на Стоянъ Атанасовъ, отъ с. Бояна, Варненско, да се счита невалидно. Издаденъ му е дубликатъ.

с. Бояна, 5 декемврий 1941 година.

1—219—1

Отъ Енорийския свещеникъ.

Гл. редакторъ: Хр. Поповъ.

Печатъ С. М. Стайковъ—София.

СИНОДАЛНО КНИГОИЗДАТЕЛСТВО И КНИЖАРНИЦА ПЛ. „СВ. НЕДЪЛЯ“ № 17 — СОФИЯ

РЕЛИГИОЗНИ КАРТИНИ

ФОРМАТЪ 60 X 90 СМ.

за украса на салонитѣ на Православнитѣ християнски братства
и за помагало по Вѣроучение.

1. Манѣ отъ небето
2. Вода отъ скалата
3. Победа надъ амаликитци
4. Моисей на пѣть за Синай
5. Моисей разбива скрижалитѣ
6. Завръщане на съгледвачитѣ
7. Моисей
8. Ангелъ известява за раждането на Иоана
9. Рождение на Иоана Кръстителя
10. Благовещение
11. Сретение Господне
12. Идете по цѣлия свѣтъ. . .
13. Исусъ 12-годишенъ въ храма
14. Исусъ въ Назаретъ
15. Повикване на Петра
16. Изцѣряване на слѣпия
17. Великата грѣшница
18. Азъ искамъ да Те следвамъ.
19. Предсказание за отричане на ап. Петра
20. Исусъ и Иродъ
21. Разпни Го!
22. Разпване Христа на кръстъ
23. Женитѣ мирносици на гроба Христовъ
24. На пѣть за Емаусъ
25. Исусъ се явява на ученицитѣ Си следъ възкресението
26. Добрий Пастиръ
27. Завръщане на 70-тѣ ученици
28. Възнесение Господне
29. Молящиятъ се приятель
30. Слизането на Св. Духъ
31. Исусъ умива нозетѣ на ученицитѣ Си
32. Тайната вечеря
33. Христосъ благослава децата
34. Преображение Господне
35. На пѣть за Голгота
36. Вразумление на Саула
37. Ап. Павелъ въ Филипи
38. Ап. Павелъ въ Иерусалимъ
39. Сватбата въ Кана Галилейска
40. Исусъ и Никодимъ
41. Исусъ и Самарянката
42. Нахранване на 5,000 души
43. Възкресяване на Лазаря
44. Исусъ при Тивериадско езеро
45. Благородниятъ Самарянинъ
46. Добрий Самарянинъ
47. Исусъ и Закхей
48. Исусъ у Марта и Мария
49. Сребролюбецътъ
50. Блудниятъ синъ
51. Завръщане на блудния синъ
52. Бедниятъ Лазаръ
53. Митаръ и фарисей
54. Даденигѣ таланти
55. Вхоть Господенъ въ Иерусалимъ
56. Изгубената драхма
57. Проповѣдь на Иоана Кръстителя
58. Рождество Христово
59. Поклонение на овчаритѣ
60. Мждрецитѣ отъ Изтокъ
61. Бѣгството на св. семейство въ Египетъ
62. Кръщение Господне
63. Изкушение на Христа
64. Изцѣрение слугата на стотника
65. Хананеянката
66. Христосъ въ Гетсиманската градина
67. Исусъ предъ Синедриона
68. Снимане на Христа отъ кръста
69. Възкресение Христово
70. И Той постави едно дете между тѣхъ
71. Безсърдечниятъ слуга
72. Нагорната проповѣдь
73. Да бжде свѣтлина!
74. Адамъ и Ева
75. Грѣхопадението на Адамъ и Ева
76. Каинъ и Авелъ.
77. Потопътъ
78. Съюзътъ на Бога съ Ноя
79. Възвръщане на скинията
80. Иосифъ и братята му
81. Кой най-добре строи?
82. Сѣячътъ
83. Страшниятъ сждъ
84. Бодърствуващитѣ слуги
85. Поклонение на мждрецитѣ
86. Ангелъ известява на овчаритѣ за раждането на Христа
87. Христосъ изцѣрява обхванатия отъ бѣсъ
88. Повикване на ап. Матей
89. Исусъ укротява бурята
90. Смъртта на Иоана Кръстителя
91. Единъ отъ васъ ще Ме предаде. . .
92. Убиването на архидяконъ Стефана
93. Извеждане Апостолитѣ отъ тъмница
94. Блудниятъ синъ
95. Преминаване презъ Червено море
96. Медната змия
97. Плачътъ на Христа за Иерусалимъ
98. Божието Богу, кесаревото кесарю
99. Иуда предава Христа
100. Разпятие Христово
101. Емаускитѣ пѣтници
102. Проповѣдь на Апостолитѣ следъ Петдесетница
103. Повикване на Самуила
104. Помазване на Давида
105. Давидъ побеждава Голиата
106. Прор. Илия принася жертва на Кармилъ
107. Прор. Илия се възнася на небето
108. Потъващиятъ Петъръ
109. Неправедниятъ сждия
110. Соломонъ и Савската царица
111. Прор. Илия получава храна
112. Прор. Илия въ лозето на Навутей
113. Изгонване търговцитѣ отъ храма
114. Христосъ се явява на Мария Магдалина
115. Ап. Павелъ и Варнава въ Листра
116. Ап. Павелъ се прощава съ ефескитѣ пастири
117. Ап. Павелъ при Агрипа II
118. Ап. Павелъ въ тъмница въ Римъ
119. Богатиятъ юноша
120. Иоанъ Кръстителъ въ тъмница
121. Вавилонското стѣлпотворение
122. Христосъ и децата
123. Работницитѣ въ лозето
124. Неразумнитѣ девици
125. Анания и Сапфира
126. Кръщението на Корнилий
127. Изваждане на Моисея отъ водата
128. Исусъ и разслабениятъ
129. Възкресяване дъщерята на Иаиръ
130. Невѣрнитѣ лозари

Цената на единъ екземпляръ е 60 лева.
Суми да се изпращатъ по чекова смѣтка № 280